

Grob ob cesti.

Naokrog ni žive duše —
Kdo si, ki tu sladko snivaš,
ki tako mirno počivaš
pod plastjo cvetoče ruše?

Živel si, kako, pokojnik?
Morda drug vojnè krvave,
morda romar cerkve prave,
morda tat, morda razbojnik?

Zdaj vseeno. Pod zemljo si,
tam so tebi vsi enaki,
kmetje, popi, poštenjaki,
tam nikdo več kron ne nosi.

A kdor gre po poti, v čislih
grob ima tvoj zapuščeni:
„Mir s teboj, tu položeni,
z Bogom spi!“ tako si misli.

Grob.

Petruška.

Solnčna pesem.

Ko v prah prestoli zadnji padejo strohneli
in plamen svobode zaplapola v polnoč,
do večnih zvezd zahrepenijo spevi smeli
in zarji pojdemo naproti vriskajoč.

In vstane iz gorá vrhov ponosna, zlata
in vžge se solnce, naš edini, zadnji car —
in stopajoč v bodočnosti blesteča vrata
žrtvujemo pojoč se solncu na oltar.

Vojeslav Molè.

